

Personne ne devrait être assis seul

Par Gerrit W. Gong
du Collège des douze apôtres

Никой не седи сам

От старейшина Герит У. Гонг
От Кворума на дванадесетте апостоли

Conférence générale d'octobre 2025

Vivre l'Évangile de Jésus-Christ, c'est aussi accueillir tout le monde dans son Église rétablie.

Животът според Евангелието на Исус Христос включва да правим място за всички в Неговата възстановена Църква.

I.

Depuis 50 ans, j'étudie la culture, y compris la culture de l'Évangile. J'ai commencé par les biscuits chinois (fortune cookies).

Dans le quartier chinois de San Francisco, les dîners de la famille Gong se terminaient par un biscuit chinois et une citation pleine de sagesse, comme, par exemple : « Un voyage de mille lieues commence toujours par un premier pas. »

Quand j'étais jeune adulte, je faisais des biscuits chinois. Muni de gants blancs en coton, je pliais et façonnais ces biscuits ronds tout juste sortis du four.

À ma grande surprise, j'ai appris qu'à l'origine, les biscuits chinois ne faisaient pas partie de la culture chinoise. Pour différencier les cultures chinoise, américaine et européenne en matière de biscuits chinois, j'ai recherché ces derniers sur plusieurs continents, comme on procéderait pour localiser un incendie de forêt. Les restaurants chinois de San Francisco, Los Angeles et New York servent des biscuits chinois, mais ce ne sont pas ceux que l'on trouve à Pékin, Londres ou Sydney. Seuls les Américains fêtent la journée nationale du biscuit chinois. Seules les publicités chinoises proposent des « biscuits chinois américains authentiques ».

Les biscuits chinois sont un exemple simple et amusant. Mais le même principe de com-

I.

В продължение на 50 години изучавам културата, включително евангелската култура. Започнах с курабийките с късметчета.

В китайския квартал на Сан Франциско вечерите на семейство Гонг завършваха с курабийки с късметчета и мъдра мисъл от сорта на: „Пътуване от хиляда мили започва с една единствена стъпка“.

Като младеж често правех курабийки с късметчета. С бели памучни ръкавици сгъвах и оформях горещите кръгли курабийки, току-що извадени от фурната.

За моя изненада открих, че курабийките с късметчета не са традиционно присъщи за китайската култура. За да разгранича китайската, американската и европейската култура, свързана с курабийките с късметчета, потърсих информация за курабийките с късметчета на няколко континента – точно както се използват няколко локации при триангулация на горски пожар. Китайските ресторанти в Сан Франциско, Лос Анджелис и Ню Йорк предлагат курабийки с късметчета, но не и тези в Пекин, Лондон и Сидни. Единствено американците празнуват Национален ден на курабийката с късметче. Единствено рекламите в Китай предлагат „истински американски курабийки с късметчета“.

Курабийките с късметчета са един забавен и прост пример. Но същият принцип за

paraison des pratiques dans différents contextes culturels nous permet de distinguer la culture de l'Évangile. Et maintenant, le Seigneur nous donne de nouvelles occasions d'apprendre la culture de l'Évangile à mesure que les prophéties liées aux allégories du Livre de Mormon et aux paraboles du Nouveau Testament s'accomplissent.

II.

Partout, les gens se déplacent. Les Nations Unies recensent 281 millions de migrants internationaux. Ce nombre représente 128 millions de personnes de plus qu'en 1990 et trois fois plus que les estimations de 1970. Un nombre record de convertis rejoignent l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partout dans le monde. Chaque jour de sabbat, des membres et des amis de l'Église originaires de 195 pays et territoires se réunissent dans 31 916 assemblées de l'Église, et parlent 125 langues différentes.

Récemment, en Albanie, en Macédoine du Nord, au Kosovo, en Suisse et en Allemagne, j'ai vu de nouveaux membres accomplir l'allégorie de l'olivier du Livre de Mormon. Dans Jacob 5, le Seigneur de la vigne et ses serviteurs fortifient les racines et les branches de l'olivier en rassemblant et en greffant ensemble celles provenant de divers endroits. Aujourd'hui, les enfants de Dieu se rassemblent en Jésus-Christ ; le Seigneur nous offre un moyen naturel remarquable d'étendre la plénitude de son Évangile rétabli.

Pour nous préparer au royaume des cieux, Jésus raconte les paraboles des conviés et du festin de noces. Dans ces paraboles, les invités présentent des excuses pour ne pas venir. Le maître demande alors à ses serviteurs d'aller « promptement dans les places et dans les rues de la ville » et d'amener « les pauvres, les estropiés, les aveugles et les boiteux ». Spirituellement, cela nous représente tous.

Les Écritures déclarent :

« Toutes les nations sont invitées » à « un souper de la maison du Seigneur ».

« Préparez le chemin du Seigneur [...] pour que son royaume aille de l'avant sur la terre, pour que les habitants de la terre le reçoivent et soient préparés pour les jours à venir. »

De nos jours, les personnes invitées au souper du Seigneur viennent de tous les horizons

сравняване на практики в различни културни условия може да ни помогне да разграничим евангелската култура. И сега Господ ни предлага нови възможности да изучаваме евангелската култура с изпълнението на една алегория от Книгата на Мормон и една притча от Новия завет.

II.

Навсякъде хората се движат. Според Обединените нации има 281 милиона мигранти по света. Това е със 128 милиона души повече от 1990 г. и повече от три пъти изчисленията за 1970 г. Навсякъде рекорден брой обърнати във вярата откриват Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Всяка неделя членове и приятели от 195 родни страни и територии се събират в 31 916 църковни конгрегации. Ние говорим на 125 езика.

Неотдавна в Албания, Северна Македония, Косово, Швейцария и Германия наблюдавах как нови членове изпълняват алегорията за маслиновите дървета от Книгата на Мормон. В Яков 5 Господарят на лозето и Неговите слуги подхранват както корените на маслиновите дървета, така и клоните им, като събират и присаждат клонки от различни места. Днес Божиите чеда се събират като едно в Исус Христос; Господ предлага забележителен естествен начин да разширяваме нашата живяна пълнота на Неговото възстановено Евангелие.

Подготвяйки ни за царството небесно, Исус разказва притчите за голямата вечеря и сватбеното тържество. В тези притчи поканените гости си намират извинения да не дойдат. Господарят казва на слугите си да „изл(язат) бързо на градските улици и пътеки“ и „по пътищата и по оградите“, за да „довед(ат) тук“ сиромасите, недъгавите, куците и слепите. Духовно погледнато, това е всеки от нас.

В Писанията се казва:

„... всички народи ще бъдат поканени“ на „вечеря от дома Господен“.

„... подгответе пътя на Господа (...) та царството Му да може да напредва на земята, та обитателите да го приемат и да са готови за идните дни.“

Днес поканените на Господната вечеря идват от всяко място и култура. Всички хора

et de toutes les cultures. Nous faisons en sorte que nos assemblées reflètent nos collectivités, qu'elles soient régionales ou internationales, jeunes ou âgées, riches ou pauvres.

En tant que chef des douze apôtres, Pierre a vu le ciel s'ouvrir et a eu la vision d'une « grande nappe, attachée par les quatre coins [...] où se trouvaient [toutes] les créatures de la terre ». Pierre a enseigné : « En vérité, je reconnais que Dieu ne fait point acception de personnes. [...] En toute nation celui qui craint [le Seigneur] et qui pratique la justice lui est agréable. »

À travers la parabole du bon Samaritain, Jésus nous invite à nous rapprocher les uns des autres et de lui dans son auberge, à savoir son Église. Il nous invite à être de bons voisins. Le bon Samaritain promet de revenir et de récompenser ceux qui prennent soin des personnes hébergées dans son auberge. Vivre l'Évangile de Jésus-Christ c'est aussi faire de la place pour tous dans son Église rétablie.

Faire « de la place dans l'hôtellerie » (ou l'auberge dans notre cas) signifie que « personne ne devrait être assis seul ». Lorsque vous venez à l'église et que vous voyez quelqu'un assis seul, je vous invite à le saluer et à vous asseoir à ses côtés. Il se peut que cela ne fasse pas partie de vos habitudes. Cette personne peut avoir une apparence ou une façon de parler différentes des vôtres. Mais, comme le dirait un biscuit chinois : « Un voyage d'amitié et d'amour au sein de l'Évangile commence par un premier 'bonjour' et par s'asseoir à côté de quelqu'un. »

« Personne ne devrait être assis seul » signifie également que personne ne doit être seul émotionnellement ou spirituellement. Je suis allé avec un père au cœur brisé rendre visite à son fils. Des années plus tôt, le fils était ravi à l'idée de devenir diacre. À cette occasion, sa famille lui avait acheté sa première paire de chaussures neuves.

Mais à l'église, les diacres se sont moqués de lui. Ses chaussures étaient neuves, mais pas à la mode. Gêné et blessé, le jeune diacre a déclaré qu'il n'irait plus jamais à l'église. J'ai toujours le cœur brisé pour lui et sa famille.

Sur les routes poussiéreuses menant à Jéricho, chacun d'entre nous a été ridiculisé, humilié et blessé, peut-être méprisé ou maltraité. Et, à des degrés divers d'intention, chacun d'entre nous a également ignoré, n'a pas vu ou entendu, voire délibérément blessé quelqu'un d'autre. C'est

– млади и възрастни, богати и бедни, местни и граждани на света, ние правим нашите църковни конгрегации да изглеждат като нашите общности.

Като главен апостол, Петър вижда небето отворено във видение на „голямо платнище, спускано за четирите краища (...) в (кото) им(а) всякакви (...) зверове“. Петър учи: „Наистина, виждам, че Бог не гледа на лице. (...) Във всеки народ онзи, който се бои от (Господ) и върши правото, Му е угоден“.

В притчата за добрия самарянин Исус ни кани да идваме един при друг и при Него в гостилницата Му – Неговата Църква. Той ни кани да бъдем добри съседи. Добрият самарянин обещава да се върне и да възстанови разходите за грижите по онези в Неговата гостилница. Животът според Евангелието на Исус Христос включва да правим място за всички в Неговата възстановена Църква.

В духа на „място в гостилницата“ се включва „никой не седи сам“. Когато отидете на църква, ако видите някой да е сам, моля, поздравете го и седнете с него. Може да не ви е привично. Човекът може да изглежда или да говори различно от вас. Но, разбира се, както може да се казва в една курабийка с късметче: „Пътуването на едно приятелство и любов в Евангелието започва с поздрав и с „никой не седи сам“.

„Никой не седи сам“ също означава, че никой не седи сам емоционално или духовно. Веднъж отидох заедно с един баща с разбито сърце да посети неговия син. Години по-рано синът му с вълнение бил ръкоположен за дякон. За случая неговите родители му купили първия чифт нови обувки.

Но на църква другите дякони му се присмели. Обувките му били нови, но не и модерни. Засрамен и наранен, младият дякон казал, че никога повече няма да отиде на църква. Сърцето ми все още скърби за него и семейството му.

По прашния път за Йерихон всеки от нас е бил осмиван, засрамван и нараняван, може би също унижаван или малтретиран. И с различна степен на умисъл, всеки от нас също е пренебрегвал, не е забелязвал или чувал, може би преднамерено е наранявал други

justement parce que nous avons été blessés et que nous avons blessé autrui que Jésus-Christ nous amène tous à son auberge. Dans son Église, et grâce à ses ordonnances et ses alliances, nous nous rapprochons les uns des autres et de Jésus-Christ. Nous aimons et sommes aimés, nous servons et sommes servis, nous pardonnons et sommes pardonnés. Souvenez-vous que « si grands soient nos maux [Jésus] peut les guérir ». Les fardeaux terrestres s'allègent. La joie de notre Sauveur est réelle.

Dans 1 Néphi 19, nous lisons : « Oui, [ils] foulent aux pieds jusqu'au Dieu d'Israël lui-même [...], ils le méprisent. [...] C'est pourquoi ils le flagellent, et il le souffre ; et ils le frappent, et il le souffre. Oui, ils crachent sur lui, et il le souffre. »

Mon ami, le professeur Terry Warner, dit que le Christ n'a pas été jugé, flagellé, frappé et que l'on ne lui a pas craché dessus de manière occasionnelle, uniquement pendant sa vie dans la condition mortelle. La manière dont nous nous traitons les uns les autres, en particulier les personnes qui ont faim, qui ont soif ou qui sont exclus, correspond à la manière dont nous le traitons lui.

Dans son Église rétablie, nous sommes tous meilleurs lorsque personne n'est assis seul. Ne nous contentons pas de faire des concessions ou de tolérer. Au contraire, accueillons, reconnaissons, aidons et aimons sincèrement chacun. Que chaque ami, chaque sœur et chaque frère ne soit pas un étranger ou une étrangère, mais de nouveau chez lui ou chez elle.

Aujourd'hui, beaucoup se sentent seuls et isolés. À cause des réseaux sociaux et de l'intelligence artificielle, nous sommes parfois en manque de proximité et de contact humain. Nous voulons entendre la voix de chacun. Nous voulons éprouver un sentiment d'appartenance authentique et ressentir de la gentillesse.

Il existe de nombreuses raisons pour lesquelles nous avons l'impression de ne pas être à notre place à l'église et, pour parler au sens figuré, d'être assis seuls. Nous nous préoccuons peut-être de notre accent, de nos vêtements ou de notre situation familiale. Il se peut que nous nous sentions inadéquats, que nous sentions la cigarette, que nous aspirions à la pureté morale, que nous ayons rompu avec quelqu'un et que nous nous sentions blessés et gênés, ou que nous soyons préoccupés par telle ou telle règle de l'Église.

хора. Именно защото сме били наранявани и сме наранявали други, Исус Христос води всеки от нас в Своята гостилница. В Неговата Църква и чрез Неговите обреди и завети, ние идваме един при друг и при Исус Христос. Ние обичаме и сме обичани, служим и ни бива служено, прощаваме и ни се прощава. Моля помнете: „На земята няма горест, която небесата да не могат да изцелят“; земното бреме може да бъде облекчавано – радостта на нашия Спасител е реална.

В 1 Нефи 19 четем: „... дори и самият Бог Израилев тъпчат под нозете си (...) те не Го считат за нищо (...) ето защо, те ще Го бичуват и Той ще го изстрада; и ще Го удрят и Той ще го изстрада; да, те ще Го заплюват и Той ще го изстрада“.

Моят приятел, професор Тери Уорнър, казва, че осъждането, бичуването, удрянето и заплюването не са изолирани събития, случвали се само през земния живот на Христос. Начинът, по който се отнасяме един към друг – особено към гладните, жадните, останалите сами – е начинът, по който се отнасяме към Него.

В Неговата възстановена Църква всички ние сме по-добре, когато никой не седи сам. Нека не само приемаме и толерираме. Нека искрено приветстваме, уважаваме, служим и обичаме. Нека никой приятел, сестра, брат не бъде чужденец или странник, а дете у дома.

Мнозина днес се чувстват самотни и изолирани. Социалните медии и изкуственият интелект могат да ни оставят копнеещи за човешка близост и съприкосновение. Искаме да чуваме гласовете си един на друг. Искаме истинска принадлежност и доброта.

Има множество причини, поради които може да чувстваме, че няма място за нас в Църквата – че, образно казано, седим сами. Може да се притесняваме от своя акцент, дрехи, семейни обстоятелства. Може би не се чувстваме достатъчно добри, миришем на цигарен дим, копнеем за морална чистота, скъсали сме с някого и се чувстваме наранени и засрамени, загрижени сме за това или онова църковно правило. Може да сме несемейни, разведени или овдовели. Децата ни може да

Nous sommes peut-être célibataires, divorcés ou veufs. Nos enfants sont bruyants ou nous n'avons pas d'enfants. Nous n'avons pas fait de mission ou nous sommes rentrés prématurément. La liste est longue.

Mosiah 18:21 nous invite à nous lier les uns aux autres dans l'amour. Je nous invite à moins nous inquiéter, à moins juger, à être moins exigeants envers autrui et, lorsque cela est nécessaire, à être moins durs envers nous-mêmes. Nous ne bâtissons pas Sion en un jour. Mais chaque « bonjour », chaque geste chaleureux, nous rapproche de Sion. Faisons davantage confiance au Seigneur et choisissons joyeusement d'obéir à tous ses commandements.

III.

D'un point de vue doctrinal, dans le foyer de la foi et la communauté des saints, personne n'est assis seul grâce à l'alliance qui nous lie à Jésus-Christ.

Joseph Smith, le prophète, a enseigné : « C'est à nous qu'il appartient de voir la gloire des derniers jours, d'y participer et de la faire avancer. Cette gloire est 'la dispensation de la plénitude des temps', [...] où les saints de Dieu seront rassemblés de toutes les nations, familles et peuples. »

« [Dieu] ne fait rien qui ne soit pour le profit du monde [...] afin d'attirer tous les hommes [et femmes] à lui. [...] »

« Il les invite tous à venir à lui et à prendre part à sa bonté [...] et tous sont pareils pour Dieu. »

La conversion à Jésus-Christ exige que nous nous dépouillions de l'homme naturel et de la culture du monde. Comme l'a enseigné Dallin H. Oaks, nous devons renoncer à toute tradition et pratique culturelle contraire aux commandements de Dieu et devenir des saints des derniers jours. Il a dit : « Tous les membres de l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partagent une culture unique de l'Évangile, des valeurs, des espérances et des pratiques communes. » La culture de l'Évangile comprend la chasteté, l'assistance hebdomadaire à l'église et le fait de ne pas consommer d'alcool, de tabac, de thé, ni de café. Elle comprend l'honnêteté et l'intégrité. Elle comprend la notion que nous progressons dans l'Église, sans monter ni descendre dans la hiérarchie.

са шумни или да нямаме деца. Да не сме отслужили мисия или да сме се прибрали рано от нея. Списъкът продължава.

В Мосия 18:21 сме поканени да обвържем сърцата си в единство и любов. Каня всички нас да се притесняваме по-малко, да съдим по-малко, да изискваме по-малко от другите – и, когато е необходимо, да бъдем по-малко взискателни към себе си. Ние не построяваме Сион за един ден. Но с всеки поздрав, с всеки израз на човешка топлина, се приближаваме до Сион. Нека повече да се доверяваме на Господ и с радост да избираме да се подчиняваме на всички Негови заповеди.

III.

Доктринално, в семейството на вярващите и в общността на светиите, никой не седи сам благодарение на заветната принадлежност в Исус Христос.

Пророкът Джозеф Смит учи: „... за нас остава да видим, да участваме и да помагаме в придвижването напред на славата от последните дни, „диспенсацията на пълнотата на времената“ (...) когато светиите Божии ще бъдат събрани в едно от всеки народ, племе, език и люде“.

Бог „не върши нищо, което да не е в полза на света (...) за да привлече всички човечеци към Себе Си. (...) »

Той ги кани всички да дойдат при Него и да вземат от Неговата добрина (...) и всички са равни пред Бога“.

За обръщането във вярата в Исус Христос е необходимо да отхвърляме естествения човек и светската култура. Както учи президент Далин Х. Оукс, ние следва да изоставим всяка традиция и културна практика, която противоречи на заповедите Божии, и да се превърнем в свети от последните дни. Той обяснява: „Съществува неповторима евангелска култура, комплекс от ценности, очаквания и практики, общи за всички членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни“. Евангелската култура включва целомъдрие, посещение на седмичните църковни събрания, въздържание от консумация на алкохол, тютюн, чай и кафе. Включва честност и почтеност, както и разбиране, че ние се движим напред чрез църковните позиции, а не „наго-

J'apprends énormément des membres fidèles et de nos amis de tous les pays et de toutes les cultures. L'étude des Écritures dans plusieurs langues et du point de vue de différentes cultures approfondit ma compréhension de l'Évangile. Les différentes manifestations des vertus chrétiennes approfondissent mon amour et ma compréhension de mon Sauveur. Nous sommes tous bénis lorsque nous établissons notre identité culturelle, comme l'a enseigné le président Nelson, comme étant celle d'un enfant de Dieu, d'un enfant de l'alliance et d'un disciple de Jésus-Christ.

La paix de Jésus-Christ nous est destinée personnellement. Récemment, un jeune homme m'a demandé avec sincérité : « Frère Gong, puis-je encore aller aux cieux ? » Il se demandait s'il pourrait un jour être pardonné. Je lui ai demandé son nom, je l'ai écouté attentivement, je l'ai invité à parler à son évêque et je l'ai serré dans mes bras. Il est reparti avec de l'espoir en Jésus-Christ.

J'ai mentionné ce jeune homme dans un autre contexte. Plus tard, j'ai reçu une lettre anonyme qui commençait ainsi : « Frère Gong, ma femme et moi avons élevé neuf enfants [...] et avons fait deux missions. » Mais « j'ai toujours pensé que je n'irais pas au royaume céleste [...] parce que les péchés que j'ai commis dans ma jeunesse étaient très graves ! »

La lettre se poursuivait ainsi : « Frère Gong, lorsque vous avez raconté comment ce jeune homme avait retrouvé l'espoir d'être pardonné, j'ai été rempli de joie et j'ai compris que moi aussi je pouvais être pardonné. » La lettre se terminait ainsi : « Maintenant, je commence même à m'apprécier ! »

Notre sentiment d'appartenance grâce aux alliances s'approfondit à mesure que nous nous approchons les uns des autres et du Seigneur dans son auberge. Le Seigneur nous bénit tous lorsque personne n'est assis seul. Et qui sait ? La personne assise à côté de nous deviendra peut-être notre meilleur ami, comme le dirait un biscuit chinois. Je prie humblement que nous trouvions et fassions de la place pour le Seigneur, et les uns pour les autres, au souper de l'Agneau. Au nom sacré de Jésus-Christ. Amen.

ре“ или „надолу“ по тях.

Уча се от верни членове и приятели във всяка земя и култура. Писанията, изучавани на различни езици и от разнородни културни перспективи, задълбочават разбирането на Евангелието. Различните проявления на Христови качества задълбочават моята любов към Спасителя и разбирането ми за Него. Всички са благославяни, когато определяме своята културна идентичност, както учи президент Ръсел М. Нелсън, като че да на Бог, че да на завета, ученици на Исус Христос.

Мирът на Исус Христос е предназначен лично за нас. Неотдавна един млад мъж с дълбока загриженост ме попита: „Старейшина Гонг, все още ли мога да отида в небесата?“. Той се чудеше дали ще може някога да му бъде простено. Попитах го за името му, слушах внимателно, поканих го да говори със своя епископ и го прегърнах силно. Той си тръгна с надежда в Исус Христос.

Споменах за този млад мъж при друг един случай. По-късно получих анонимно писмо, което започваше така: „Старейшина Гонг, със съпругата ми отгледахме девет деца (...) и отслужихме две мисии“. Но „винаги съм чувствал, че няма да бъда допуснат в селестиялното царство (...) защото греховете ми като младеж бяха много тежки!“.

Писмото продължава: „Старейшина Гонг, когато разказахте за младия мъж, придобил надежда за опрощение, аз се изпълних с радост, защото започнах да осъзнавам, че може би (ще може да ми се прости)“. Писмото завършва: „Вече дори харесвам себе си!“.

Заветната принадлежност се задълбочава, когато идваме един при друг и при Господ в Неговата гостилница. Господ благославя всички ни, когато никой не седи сам. И кой знае? Може би човекът, до когото седим, може да стане нашият най-добър приятел. Нека смирено намираме и правим място за Него и един за друг на вечерята на Агнеца, искрено се моляв святоото име на Исус Христос, амин.